

ки играха по твоите красиви листца. А каква радост даде ти на дѣцата? Колко вѣнци се сплетоха и колко главици се красѣха съ твоите китни цвѣтове! Нима това не ти правѣше удоволствие?

— Да! Всичко бѣше така красиво! Нѣмаше нищо по-приятно отъ цѣлувките на пеперудките въ ранните утрени дни. Но сега? Сега всѣки бѣга отъ моите погрознѣли цвѣтове. Всичко бѣше за малко. Изминаха веселите дни и сега ще трѣбва да умра, а стѣблото ми ще бѣде безмилостно стѣпкано отъ безбройните стада.

— Не тѣжи! — продължаваха слънчевите лѣчи. Ето ние се родихме въ ранното утро, проникнахме въ най-затѣнтените колибки и навредъ занесохме радостъ, животъ и свѣтлина... Погледни, ние сѣщо си отиваме...

— Но утре вие ще блѣснете отново и ще развеселите заспалата земя! — отговори тѣжно маргаритката.

— Да, това ни радва, миличка! Но помисли си и ти: ще дойде зима. Дебелъ снѣгъ ще покрие твоите корени. Ще завѣятъ виелици, ще настане студъ по цѣлата земя, но на твоите корени ще бѣде топло. Ще мине врѣме, ще се завърнатъ нашите сестри, горешите лѣчи, ще стопятъ снѣговете и ще трепне майката земя...

— Тогава?

— Тогава ще се пробудятъ твоите корени, ще пуснатъ свѣжи стѣбълца и ще се украсятъ върховете имъ отново съ златно-сребърно вѣнче.

— О, колко весело ще бѣде! — извика маргаритката, трѣсна главичка отъ радостъ, листцата ѝ запаха едно слѣдъ друго и радостно се понесе тѣхниятъ шепотъ:

— До виждане, мили приятели! Ще се видимъ на пролѣтъ пакъ!

Прѣзъ горичката блѣсна послѣденъ лѣчъ, огрѣ почернѣлото ѝ стѣбло и се скри далече задъ потъмнѣлите дървеса.